

Leto 6. Štev. 5. PRILOGA ZA MLADINO. 1937. maja 8.

Mladenka Marija, pomagaj mladini!

Približao se nam je lepi maj. Narava je ozelenela, sunce je segrelo zemlo, vse se klije i zača živeti, vse se veseli novomi življenji. Ftičice med spevanjom gradijo svoja gnezda za bodoči rod, ki bo po njihovej smrti razveseljaval bože stvarstvo, predvsem nas, korono stvarstva, človeka. Narava je kak mladoženka pred oltarom, puna veselja, puna vüpanja, puna lübezni, lepa zvünaj, ešče bole pa oznotraj. Ravno zato posvečuje Maticerkev mesec maj Mariji na čast, ar je Marija bila najlepše stvorjenje na zemli, ki nikdar ne poznala niednoga greha. Marijo častimo te mesec, kda se vse zbüja k novomi življenji, ar nam je Marija prinesla vsem novo življenje po svojem Sini, našem Odrešeniki, Jezui Kristuši. Marijo častimo te mesec, ar vsaka njena reč je bila pesem, slajša od vseh ptičjih pesmi, štera je razveseljavalala dobroga Boga. O, če si zmislimo na lepo mladost Marijino! O če si zmislimo na devojko, ki nikdar ne dopüstita, da bi hüdobija pristopila k njenoj düši! O če premislimo, ka je ta mladenka bila vsikdar najčistejša i najlepša! Jeli se ne zbüdi te v srci mladine, v srcih dečkov i deklin tüdi vroča žela, da občuva svoje düše lepoto, da pazi nad vse bole na čistočo svoje düše, na lepoto svojega srca! Kak pazita dečko i dekla, da sta lepo oblečeniva! Kak si popravjata vsako grbo na obleki, kak si stiskavleta vsaki mozoček z lica, da ne bi kvarili lepoto ob-

*raza! Kak si čistita obüteo, da ne bi ja kakšl zamazek oš-
tao na njej! Kak skrbno si ravna dečko kranščak, dekla
robec na glavi, naj dobro stoji eden i drugi! Šče nazaj se
pogledneta po hrbti kak daleč se li da, jeli se vse pripravi
k tell ali pa ne i popravita ali data popraviti vse, da de
popolna lepota na zvünaj. Pitajmo zdaj, jeli pa mislita tüdi
na notrašnjo lepoto? Jeli si düšo tüdi tak pópravlata? Jeli
si düševne mozočke, male grehe, tüdi s takšov skrblivostjov
tiskata vö z düše, kak telovne iz obraza? Jeli si na oči tak
pazita, ka kaj slaboga skoz njih ne pride v düšo, kak na
robec i kranščak? Jeli se dobro pogledata naprej i odzajaj v
düši, kak v tell, to je, ka sta zdaj včinola slaboga i ka prle,
jeli je vse vredi, vse oprano, vse pozableno, vse zravnano?
Naj tak žive mladina, ka de pazila na lepoto, na popolno
lepoto svoje düše, pomagaj njej Marijka! Najlepša düša med
vsov mladinov, pomagaj našoj mladni, da bo lepa na düši,
da čuva i povekšava to lepoto. Majniška Kralica, na tvojo mladost
te prosimo, občuvaj lepoto düše pri mladni.*

Mariljne družbe.

Mladina izroči se Mariji v varstvo.

Sveta mala Terezija poje s prisrčno nežnostjo:

O Mati ti, na mojega življenja poti
sledim ti kakor soncu svet drobán.

Izročam kakor dete tvoji se dobroti,
v ljubezen tvojo se pogrezam slednji dan.

Kakor varuje ljubeča Mati svoje dete, da se mu ne pripeti
kaj hudega, — kakor njen mili pogled vedno počiva na njem in
so vedno vse njene misli združene z ljubljencem njenega srca,
— tako zvesto in ljubeče počiva Marijin mili pogled nad nami,
— ki smo njeni otroci. Njena materinska ljubezen je neusahljivi
vir, iz katerega teko neskončne milosti, ki jih deli nebeška Mati
— nam revnim zemeljskim sirotam! Nobene prošnje, s katero se
obračamo k Njej, še ni odklonila, nobeno naših želj še ni za-
vrgla ta mila naša Mati, če smo se z ponižnim in zaupnim sr-
cem zatekli k Njej in jo prosili pomoči in tolažbe! Oh koliko
duš je po Njej zadobilo srčni mir, koliko jih je po Njeni pri-
prošnji zmágalo v hudih notranjih bojih. Marija je in stoji še
vedno ljubeče in zvesto ob strani svojih otrok, že v tem življe-
nju pa neštetim in neštetim obilo vrača njih zvestobo in ljubezen!
Njim, ki se zvesto boré za Njeno čast, izkazuje neštete milosti
in razsvetljuje njih duše z žarki večne resnice. Mnogi so, ki se
zatečejo k Mariji le takrat, ko so v sili in če jih dobra nebeš-
ka Mati takoj ne usliši, kakor si žele, se obrnejo proč od Nje
in njih prošnja utihne. Oh dragi moji! Prosite in se Vam bo

dalo — trkajte in se Vam bo odprlo! Srce Marinijo hrepeni po naši ljubezni, — Ona hoče in želi biti večno ljubljena od svojih otrok, ne pa samo takrat, ko zagrne temna žalost naše duše in smo željni, da nam Marija izprosi pri svojem ljubem Sinu nove sreče! Kako bo Mati veselo sprejela svoje dete v svoj naročaj, kako mu bo uslišala slednjo željo, s katero se bo obrnil do nje, če bo videla, da jo otrok v resnici ljubi, in so vse njegove prošnje v njegovo srečo! — — —

Mladina, veruj mi, da nam ne bo nikdar pretežavna nobena žrtev, in nobena pot skozi življenje, če tudi bo še toliko ostrega trnja na njej, če bo — Marija z nami! Ob Njeni desnici je varno hoditi, — Marija je luč, ki sveti skozi temine življenja, skozi prepade zablod in razočaranj! Ona je svetli cilj, h kateremu želi dospeti vsaka Boga ljubeča duša! Mladina! Stopajmo za Njo, ki nas vodi k Bogu, sledimo Njenim lepim vzgledom. Že v mladih letih se izročimo Njej v varstvo. Ne bo nam žal! Tako ne bo nikdar v nevarnosti naša najdražja svetinja. Vsak trenutek v življenju darujmo Bogu, — in Mariji! Naj bo Ona naša vsakdanja misel!! Gledajmo vedno nato, da bomo na večer življenja prihiteli k svoji nebeški Materi polnih rok, — da bomo ob koncu svojega življenja lahko dejale: Na tvojem presladkem Srcu se hočem spočiti o Mati!“ Vika Razlagova.

Kristušovi junaki na Španjolskom.

Red sv. Dominika je spleo 80 mantrniških vencov i ga poklonilo Kralici Mantrnikov na čast, ki jo po svetom rožnom vencu tak goroče časti. Osemdeset kotrig toga reda je dala mučiti i spoklati boljševiska oblast, ki vsi so iz lübezni do Boga i Marije radi pretrpeli mučeništvo.

V vozo v San Sebastiani je bio zaprt grof iz Plasencie. Stradao je v vozi i poleg stradanja so ga še mučili. Milo njemi je bilo tüdi po svojoj družini, za štero ne znao. Pridejo pa k njemi boljševiski i ga prosijo, naj njim da dva milijona peset iz štere inozemske banke, te se reši voze. Ponüdbo odkloni. Rdeči njemi stavijo drügo ponüdbo, da ga za 300 jezero peset oprostijo. Odgovoro njim je: „Pravo sem vam, da vam ne dam niti edne pezete. Za moje peneze nete küpüvali orožja proti mojim bratom. Ka se mene tiče, me lejko bujete. Moje življenje nema nikše vrednosti“. Nato so ga skončali. Zadnje njegove reči so bile: „Živeo Kristuš Krao! Živela Španija!“

Neki mladenec opazi, da komunisti mučijo slabotne ženske. Se gor vzeme kre njih i je obrani. Rdeči zdaj njega zgrabijo i njemi zapovejo, naj kriči: „Živijo komunizem!“ On je pa skričao: „Živela Španija!“ Nato so njemi odrezali edno vüho i zapovedali, naj kriči: „Ne nam trbe Boga“, ar če toga ne včini, do ga ešče bole kaštigali. Mladenec pa skriči: „Živeo Kristuš Krao!“ Nato so njemi odrezali ešče drügo vüho i ga po strašnom mučenji strelili.

Ne pij!

Pravijo, „ka je vu vini istina“. To teliko pomeni po pravici, ka tisti, ki malo globše pogledne kupici do dna, vse zbrboče, ka bi mogo v sebi obdržati. Zbrboče grde reči, od šterih pravi sv. Pismo, ka se med krščeniški niti ime toga greha ne sme imenüvati. Zbrboče skrivnosti, štere ne so za javnost, od svoje spovedi. Zbrboče skrivnosti svoje družine. Izda tajnosti najboljšega prijatela, odkrije svoje najlepše načrte, šteri se potem vjavlovijo od strani sovražnikov ravno zato, ar so poznani postali. Pred pijancom nega svetosti. Njemi je laž, kraja, vkanjenje i vno-go drugih grehov tak vdomačenih, kak se vdomači mačka i pes pri hiši. Dragi mladenček! Ne daj na to nikaj, če ti pajdašje v oči mečejo, ka si babnjek, ka se držiš matrne janke i ne pi-ješ ž njimi. Takšim odgovori, da če k železnici za vlakovodjo ne vzeme svecka oblast takšega, ki pije, za vodnika življenja, ki vodi v večno življenje, si nieden pameten dečko tem menje bo zvalo pijanca. Takšemi povej, ka je nad vse častno, če što pravi, ka je bio trezen, nad vse sramotno je pa, če se hvali, da je bio pijen. Sramotno pred svetom, šče bole pa pred Bogom.

NA POLJU ZNAMENJE STOJI . . .

Na polju znamenje stoji,
sam Jezus na njem trpi:
zvezani, bičani, venčani,
s trnjem strahotno ozaljšani . . .

Presveta Glava vsa krvavi,
se iz oči kri solzi;
golo telo je ogromna rana,
nam v rešenje dana. —

Jezusov obraz je ves črn,
sveto glavo prebada dolg trn,
cel venec jo pa silno zbada,
da je večja naša nada . . .

Izgnanci so se srečali,
prelepo se pozdravili;
sam Jezus jih je takó vesel,
kakó bi rad roke razpel . . . ci.

Marljina družbenka stopila v Franciji v samostan.

Plej Marija, iz Črenovec, je bila med tistimi gorečimi družbenicami, štere so po navodilaj svojega voditelja, preč. g. Bakan Števana, stremile po polnosti. Med svetom je živela samostansko življenje tak goreče, da bi vnoga prednica samostanov bila zadovoljna, če bi njej podvržene sestre iskale z takšov odločnost-jov pot popolnosti, kak jo je ona iskala.

Zavolo siromaštva domače hiše se je odločila, da ide v Francijo i pomore domačim. Odišla je. En kratek čas je bila pri kmetskom deli, potom pa več let v hoteli mesta Chateaux, v departmeni Indre. Čeravno je v gostilni služila, v nevarnom mesti, je ostala čista Marijina hčerka i hrepnela po vsikdar vekšoj po-

polnosti. Čeravno v krčmi slúžila, je vendar iskala dúše, da se z Bogom zmirijo i ga vsikdar bole goreče lúbijo. V te namen je organizirala skúпно spoved naših izseljencov v Chateauxeuxi, kama so prišli Mrs. Valentin Zupančič, izseljenski dúhovnik, da so núdili dúhovno tolažbo našim izseljencom. Slika nam kaže naše izseljence zbrane okoli dúhovnoga pastira.

Vsa njena pisma, ki nam jih je pisala, so puna verskih mislih, so puna globočin i visočin, po šterih zna samo dúša hoditi, ki se je popolnoma posvetila Mariji.

Ar je lúbezen samo tak prava, če je delavna, je njena lúbezen túdi delala, rešavala je dúše i pomagala siromakom. Iz svoje teško zaslužne plače je podpirala naš tisk, šteroga stalna, redno plačújoča naročnica je bila, pa podpirala je túdi delo za graditev prve hiše za siromake v Slov. krajini, Dom sv. Frančiška. Podpirala je to delo, ki šče pomočti Jezušovim lúblencem, siromakom, z svojimi dari i z dari, štere je nabrala med Francozi.

Naši izseljenci v Chateauxeux-i, Francija, po sv. spovedi zbrani okoli mrs. Valentina Zupančiča. Pobožnost je organizirala Marijina družbenka Plej Marija, štrta od desne na levo, kak stoji slika pred nami.

Na Belo nedelo, se je njena belá dúša odpovedala sveti i se zaprlá v samostan sester Nevtepenoga Srca Marijinoga v Buzancais, kde je dobila ime Roza, ime, ki zaistino izraža vrline njene dúše, rože njene dúše. Gda se njej mi za vse dobro, ka je včinila za naše izseljence, naše liste, naše siromake, toplo zahvalimo, prosimo dobro Mater Marijo, naj zapre v svoje materno srce sestro Rozo, ka v njem postane vredna nasledúvalka jakosti njenoga srca, z šterimi naj dozori, ka po smrti razcvete taki v nebi. Molimo vsi za njo, posebno to naj včini mladina, zlasti tovarišice iz Marijine družbe v Črensovcih.

Mallm čtevcom Marijkinoga Ogračeka.

Dragi prijatelčki!

Nikaj važnoga Vam bom pisao i mislim, ka je ne prvič, ali ne bo škodilo isto reč ponoviti.

Ste vi mislili že na to, ka če ravno se skrijete pred vse-mi lüdi sto metrov pod zemlo, da ta Vas lübi Bog i Angel Čuvar vendar vidita? Vüпам se, ka ešče vsi mate Vašega lüboga očo ino lübo mater, šteriva Vas srčno lübita, pa se za vas trüdita pa mata sveto pravico do vaše lübezni i bogavnosti, a li mislim, ka vekšega prijatela, kak Vašega Angela Čuvara, na zemli ne-mate. On je vsigdar z nami, nas vodi i brani od düševnih pa telovnih neprilik. Tüdi naš Angel Čuvar ma pravico do naše lübezni i hvaležnosti.

Lübimo i častimo našega Angela, prosimo ga, da naj nas nikdar ne zapüsti. A ne smemo ga nikdar z grehom razžaliti, nikdar kaj takšega napraviti, ka bi si on mogeo obraz pokriti i nad nami jokati.

Kda nas hüdi düh na greh zapelava, pomislimo, ka če bi nas naša mama vidli, bi mi v greh ne bi privolili; verjemo pa, ka nas Bog i naš Angel vsigdar vidita. Zato pa odločno hüdoga düha odženino i prosimo Angela Čuvara, da nam pomaga. Če bomo tak deláli, te gvüšno vsi pridemo srečno v našo nebesko domovino. — Sprejmite srčne pozdrave od vašega vdanoga

A. H. S. S. iz Jüžne Amerike.

Naši v misijonih.

Misijonski mesečnik „Katoliški misijoni“ i „Tuji svet“ pogósci prinese kakše poročilo tüdi od šteroga našega prekmur-skoga misijonara: Kereca, Gedera, s. Cerinije Jugove itd. Poročila naših misijonarov pa najdemo tüdi v „Salezijanskem vest-niki“, ki izhaja na dva meseca ednok na Rakovniki pri Ljubljani. V prvoj številki lanskoga leta (str. 7—8) sta priobčeni dve pi-smi g. Kereca iz Junnanfu. V drügoj številki (str. 32—33) pa opisüje mladi slovenski sal. misijonar Andrej Majcen tüdi svoj sprejem v Junnanfu — pri g. Kereci, šteromi je bio poslani v pomoč. Letos je tüdi več pisem objavljenih v teh i naših listaj.

Blagoslov dela za misijone.

Kda smo predláni začnoli stalno i „smotreno“ pisati v našem domačem tiski od naših v misijonaj — se je to povidlo vnogim našim lüdem. Veseli so bili i zdaj prosijo, naj bi li večkrat pi-sáli od naših misijonarov i misijonark — i naj bi se šče več od nji pisalo. Vse to pomali bo. Glavni naš namen pri tom deli je, da bi mi doma vsi kak najbolje spoznali, kak velko delo je delovanje misijonara — kda pridobivle poganske düše za Kris-tuša i kak velko dužnost mamó mi katoličanci, da podpiramo

svoje misijonare pri njúvom deli. Mogoče bi si što mislo, ka se bomo mi brigali tú za tiste pogane v delešnjih krajaj tam na Kitajskom i Japonskom i indri. Doma mamó zadosta dela, ka prenovimo naše domače versko življenje i se brigamo za svoje domače potrebe. — Krivično — ja nekrščansko bi bilo takše mišljenje ali govorenje. Zakaj? Ar vsakši najmenši trüd, najmenše delo ali molitev, ki ga darújemo za misijonare — nam stoternokrat povrne Bog sam. Poglednite samo v Holandijo ali Belgijo! V Holandiji je bilo duga leta versko življenje med katoličanci bole mrtvo — zaspano. V tom časi je sovražnik Kristušov jemao katoličanom iz rok edno pravico za drugov; n. pr. šolo, vzgajanje mladine, odločanje v javnom življenji itd. Zdaj je na Holandiji čisto inači. Krščansko, versko življenje tam tak lepo cvete, ka se katoličanci z vseh krajov sveta hodija tá včít i njúvo delo presajajo v svoje kraje — túdi v naše slovenske (n. pr. düh. svetnik Oberžan i drugi). Pozabiti nesmimo pa tú ednoga. Malo pred tem krasno cvetočim verskim življenjom v Holandiji so začnoli z Holandije iti misijonarje i misijonarke v misijone glasit Kristuša, spreobračat pogane. Vnogo zglednih misijonarov je šlo. I te si je tam ništerni mislo — zakaj idejo tej najbolši naši sinovi i hčere v misijone — vej so nám tú doma bole potrebni — kda je med nami šče tak mrtvo versko življenje. Po človeče povedano, bi bilo takše mišljenje pravo. Ali po bože? Ne! Holandija je bila blagoslovljena z misijonskimi pozvanji. Šli so Holandci za glasom srca. I s tem se je začnolo túdi doma versko življenje prebújavati. Naednok je bilo túdi doma vnogo dühovniških pozvanj! Kelko vzglednih, dobrih i gorečih dühovnikov so katoličanci doma dobili, i tej so šli na delo i v nekaj letih tak poživili versko življenje doma, ka nema para na svetli. Povejte zdaj, ali je bilo Holandiji kaj na škodo, da je poslala telko svojih misijonarov v misijone te, kda bi — po človeče povedano — nje najbole doma potrebúvala?

Pa ka bomo šli v Holandijo gledat, kak Bog stoterno blagoslovi vsak trüd za misijone — vej nekaj spodobnoga najdemo doma prinas — v našoj Slovenskoj krajini! Ali ste se kaj začúdivali pri tej rečaj? Istinske so. Naša krajina je prle vsigdar trpela na pomenkanji svojih domačih dühovnikov. Zato so prihajali iz raznih krajov i bili so razne narodnosti. Ništerni so ne znali dobro v začetki jezik lúdstva — šteromi so glasili reč božo. Zato je túdi versko življenje ne bilo takše, kak bi si želeli. V tej zadnjih letaj — posebno po boji — pa je bilo pri nas vnogo misijonskih i redovniških pozvanj. Boža previdnost je poslala dühovnika, ki je tem pozvanjom dao mogočnost — da so mogli priti do svojega cila ali da so se konči k njemi napotili. (Bio je to g. Radoha). Preci jih že mamó v misijonaj i šče več se jih pripravlà na prelepo misijonsko pozvanje. Samo želeti je, da bi odhajali naši misijonarčki v prave misijonske pokrajine! Tistočasno se je zadnja leta močno zvišalo število mladih, domačih dühovnikov i bogoslovcov. Predlansko leto je mela Slovenska

krajina osem novomešnikov — lani deset. I lahko se vupamo, da se bo zato naše versko življenje po letaj šče bole poživilo, poglobilo. Kem bole bomo pomagali svojim bratom i sestram v misijonaj — tem bole bode blagoslavlao Bog naše delo doma. V svojih molitvaj, pri sv. meši se večkrat zmislite na one, ki so krv naše krvi i delajo tam v delešnjih krajaj za razširjanje Kristušovoga kralstva. Posebno v meseci maji, ki je posvečeni Materi Mariji, darujte svoje križe i bridkosti Njej za naše misijonare i misijonarke — naj bi Ona — nebeska Kralica sprosil milost, da Jezuš, njeni sin, naš Rešenik, — zakraljuje kem prle v srcaj onih, ki šče hodijo v kmici poganstva i nevere!

VEČER.

Tihotno lega temni mrak na zemljo,	Čuj! — Glas zvona je prestrigel tišino,
odeva jo v črni pajčolan,	pobožno se dviga navzgor,
zašlo je sonce, zagrnil se dan,	Kraljici pozdrav z gor
v strahotno in plašno je temo.	s tovariši nese v brezkončno višino

In v srcu mojem poraja se pesem,
glasnejša, milejša od glasu zvona,
obenem se dviga v višavo vsa vdana,
z molitvijo k Materi jaz jo ponese!

ČOLN ŽIVLJENJA.

Čolnič našega življenja, jadra v večnosti pristan, kraj prepadov pogubljenja, skoz nevarnost vsaki dan.	Dokler tava v oceanu, našega življenja zmot, nima sreče, kakor vljanu pešec, ki je zgrešil pot.
--	--

Ker na svetu ni počitka,
vedno le stremi navzgor,
zmeraj se boji očitka,
dokler ne pride v „Rajski dvor!“ *Mir. Lesnik.*

Veliki voditeo duhovnoga notrašnjega življenja Chautard pravi sledeče: „Če je duhovnik svetnik, je župnija goreča. Če je duhovnik goreči, je župnija dobra. Če je duhovnik dober, je fara slaba. Če je duhovnik slab, je fara šatanova“. Da te pa meli, verniki, svete, goreče duhovnike, morete v te namen dosta moliti, se zatajivati, čisto i trezno živeti pa svoje dobre, goreče duhovnike bogati i poštvovati. Najvekša sreča za faro je goreči duhovnik. Če toga fara ne boga, ga zametava, jo obišče najvekša kaštiga, dobi slaboga duhovnika i postane šatanova. Istinske reči, ki se dostokrat ponavalajo pred našimi rečmi.

Ta svota, ki jo mamó, zadostuje za edno menšo hišo, ka jo postavi-mo za siromake, a nemamo pa ešče zadosta gotovine, da bi kúplili pohištvo i več zemle za zdržavanje hiše. Zato prosimo prav lepo vsa dobra srca, naj nam pomagajo, naj vsaki pristopi k Drúštvu Dom sv. Frančiška, pa z lejkotov vse poskrbimo za naše siromake i njim damo človeka dóstojno prežiy-lanje. V tom drúštvu se letno plača samo 25 par. Što to ne zmore? Če vsi pristopimo, ki v Slovenskoj krajini prebivamo, omogočimo, da se ta prva hiša za siromake kemprije gopostavi. Sebi pa zasiguramo veliko smilenje v večnósti, štero je vsem neizmerno potrebno.

Obračun siromaške blagajne Doma sv. Frančiška v Črensovcih za leto 1936.

Leta 1936. januara 1. smo meli več izdatkov kak dohodkov v zneski 1621 Din. 69 par. Na konci leta 1936. smo meli več dohodkov kak stroškov i to 839 Din. 15 par. Od banovine smo prejeli 4000 Din., ostale dare so pa poklanjali brez vsega nabiranja smileni ljudje. Izdali smo pa gornje zneske za siromaško kuhinjo v Soboto i za sirotišnico Deteta Marijike v Túrnišče, pa za sirote črensovske fare i druge sirote.

Račune smo pregledali i najšli vse v redi: Klekl Jožef, predsednik, Horvat Jožef, podpredsednik, Horvat Anton, tajnik, Stanko Ivan, blagajnik, Hanc Števan, odbornik, Kocet Ivan, Horyat Ivan i Gerič Števan, pregledniki računov. Obračunavanje se je vršilo na skupščini tretjera reda v Črensovcih. Račune je pregledalo tudi sresko načelstvo v Lendavi i poslalo banovini pohvalo za vestno i redno vodstvo, štero se opravlja vse brezplačno iz lúbezni do Boga i bližnjega.

Pisma naših iz misijonskih in drugih krajov.

Prečastiti!

Turin, Italija.

Prav prisrčno se vam zahvalim za veliko dobroto, ki mi jo izkažete s tem, da mi pošilate Marijin List, šteri postaja vsikdar lepši i zanimivejši. Kda ga dobim, preživem vseli edno vü-ro domačega veselja. Vidi se mi, kak da se nahajam doma: vse me zanima, vsaki najmenši članek. Prisrčna Vam hvala. — *Zelko Anton.*

— — —

Prečastiti gospod urednik!

Bagnolo, Italija.

Po zgledi sv. Pavla čütim tudi jaz v srci dužnost zahvalnosti za neprecenlivi dar misijonskoga pozvanja. To zahvalnost morem v prvoj vrsti izkazati dobromi Bogi, zatem pa onim, ki so bili sredstvo v božih rokaj, da sem prišo do svojega čila. Tudi vas se je poslužo, g. urednik, dober Bog, potom Marijina Lista, da se je mladika mojega pozvanja okrepila. Krüh i vino, ki se spremeni v pravo Telo i Krv Gospodovo, šteriva služabnik postanem jaz, me den za dnevom bole vroče opomina, naj sem zahvalen do tistih, ki so me do te velike časti spravili. To čütim posebno zdaj, kda se pripravlam že za duhovniški stan. Zdaj spoznam, da se moram povekšavati v svetosti i v modrosti. V obojem ste mi, prečastiti gespod, vi pomagali i vaš Marijin List z kalendarom, v šterima ste izdali našega naroda lúbezen do Matercerkve, l. 1935 — 36, i šteri svedoči, kak vroče vi želete i tudi pomagate nam, ki smo odebrani, da širimo krales-tvo bože med narodi, ki ne poznajo ešče pravoga Boga. Ne najdem primernih reči, z šterimi bi se Vam vredno mogo za-

hvaliti za vašo vsakovrstno pomoč. V zahvalo včiniim vse, ka mi bodete na pot življenja tanačüvali. Pomagali ste mi dozda j z vsov lübeznostjov, pomagajte mi ešče naprej, molite za mene. Jaz se vas bom tüdi gostokrat spominao v svojih molitvaj.

— Kreslin Jožef. —

Knige: „Pri Božjem Srcu“

se dobijo pri Žerdin Kazimiri, trgovci v Črensovcih. Cena teh je 16 Dinarov.

V društvo „Dom sv. Franciška“ je stopila

Križan Marika v Franciji iz Kroga. Letno pokloni za siromake 5 Din.

Zahvala.

Zahvalim se iskreno Gospodnomi Bogi, Presvetomi Srci Jezušovomi i Prečistomi Srci Marijinomi pa Svetomi Martini za prijete milosti, za dobleno pomoč na düši i na telu, štero sam vüpala dobiti od Bože dobrote i jo tüdi dobila te, gda ne bilo vüpanja več na človečo pomoč.

Plej Magda, Gornja Bistrica.

Rešitev vganek aprilskoga snopiča.

„Ka pomeni svetek varstva sv. Jožefa?“ Sv. Jožef, kak nazareški delavec, glavlar sv. družine, varivač Jezušov, je postano z tem svetkom tüdi varivač i zagovornik sv. Cerkve. Sv. Jožefi dodeljena ta velika čast, da je varivač Jezušov, je gvüšno ostala Njemi tüdi v nebesaj, naj pazi i čuva Jezušovo ustanovo, sv. Cerkev. Kak je čuvaog negda sv. družino v nevarnosti, tak zdaj ravno v tüstoj bližini pri Jezušu z Bl. Devicov Marijov največ pomore düšam, ki ga prosijo za varstvo od greha i za milost. Navčimo se od sv. Jožefa, varivača sv. Cerkve, dobiti lübezen do Boga, lübezen do bližnjega, zadovolnost v siromaštvi, vernost v deli, naj nam bo svetlost v potüvanji ino tolažnik v trpljenji. To pomeni svetek varstva sv. Jožefa. — Ta vganika je rešena po zjütrašnoj predgi, štero so meli aprila 18. preč. g. Klekl. Dolnja Bistrica, 1937. apr. 19. — Kreslin Jožef ino brat Števan, št 48.

Za to lepo rešitev dobita obečano knjigo tembole, ar sta z rešitejevov pokazala, da pazita na predge v Cerkvi.

Prvi pot vam pošilam vganiko. Svetek varstva sv. Jožefa pomeni, da se naj sv. Jožefi zračamo pod njegovo obrambo i naj ga častimo kak posebnoga priprošnika vmirajočih. Častimo ga kak našega varivača, da bi z svojov pomočjov i priprošnjov nam spravo miloščo, ka bi živeli po njegovom zgledi i ednok blaženo vmrli v njegovih naročaj, kak je on vmro v naročaj Jezušovih i Marijnih. — N e m e t M a r i j a, La Chatre, Francija. — Za rešitev dobiš tüdi ti obečano knjigo, ar kaže na veliko gorečnost, da y tüjini med teškim delom misliš na düšo i njene potreboče.

Nove vganke.

1. Ka pomeni svetek Telovo? 2. Ka pomeni svetek sv. Trojstva? Ki do konca maja pošle najlepšo rešitev, dobi za dar lepo knjigo.

Pošta.

Jerebic, Zelko, Kouter. Pozdrave z Bagnole sprejeli. Bog povrni. Večkrat molite za naše lüdstvo, da je tüjina ne pokvari, kama den za dnevom ide šereg za šeregom. Pozdravljeni. — K. I. H. I. D. Bistrica. P. I. Bükovnica. Zgoraj je pravilno rešeno.